

[Helle Degn]

et åbent råd – andre ordførere har nævnt det, og det er for mig ligegyldigt, hvad vi kalder det – som skal sikre åbenhed, oplysning, debat og indsigt, for det har alle efterlyst. Det mener vi der er behov for. Hemmelighedskrammeriet omkring det, der foregår på vores laboratorier, må ophøre. Hele fødselsteknologien må vi kræve åbenhed omkring og ikke lukkede ekspertråd, således som ministeren har accepteret det via sin redegørelse.

Vi opfordrer ministeren til at følge vores forslag om et tidsbegrænset, åbent kommissions-/udvalgsarbejde, og selvfølgelig synes vi også, som det har været overvejet i ordførtalerne, at det var en god idé at overveje, om det skal være under folketinget.

Til slut vil jeg sige, at jeg har noteret mig, at hr. Bjørn Elmquist var parat til en dialog og en udstrakt hånd omkring dette. Jeg har også noteret mig fru Aase Olesens, SFs og VS' bemærkninger, så når vi skal behandle socialdemokratiets forslag, tror jeg, at der vil være lejlighed til også at komme lidt nærmere ind på sammensætning, kommissorium osv. for et sådant råd eller en sådan kommission.

Margrete Auken (SF):

Jeg er enig med så at sige alle talerne her om, at det er godt, at vi omsider får denne debat i folketinget, men som flere også har givet udtryk for, synes jeg, at grundlaget for debatten virkelig er for svagt, og det, jeg er ude efter, er den meget slatte definition af etik, som findes heri. I stedet for en klar indrømmelse af, at vi mangler en social etik, får vi nogle vage betragtninger grænsende til det vitterlige vrøvl, og jeg er altså ikke enig med VS i, at definitionen, hvorefter udgangspunktet for en etisk debat er hensynet til det enkelte individ, er en god definition. Den er nærmest ubrugelig, for det er jo individet sammen med samfundet, og hvis ikke det er det, så bliver den næsten nonsens.

Det ville ikke gøre noget, hvis det i øvrigt var lige meget for debatten, men det er det ikke, for selv når man vrøvler, kommer man jo til at sige noget, og tilsløringer kan også være afsløringer, hvis man kan komme en lille smule ned i det, og jeg skal give et par eksempler herpå.

Jeg prøvede før at trække det eksempel frem, om det gjaldt hensynet til moderen el-

ler til barnet, hvor man altså siger: hvem kan være dommer over andre menneskers liv? Vi kan ikke dér høre, om vi alligevel sidder og er dommere ved at sige, at det barn ikke bør fødes, fordi dets liv ikke er livet værd. Et rigtig godt eksempel på snyd kan man finde på det sted i redegørelsen, hvor der i forbindelse med genbehandling står, at når den udføres på legemsceller, er den i virkeligheden at sammenligne med en organtransplantation og frembyder ikke andre etiske problemer end denne. Som om der ikke var etiske problemer ved organtransplantation! Men ved at formulere sig på den måde, smutter man lige udenom, og så får man sagt: nå, er det ikke andet, og så er vi ovre det problem. Men der er en tilsløring i det, som er ganske uhyggelig.

Og man kan gå helt frem til det vitterlige sludder, nemlig nederst på sp. 7737. Det er en sætning, som man kan høre mange steder, men det bliver den nu ikke mere meningsfyldt af. Der står:

»Vi skal ikke lade udviklingen løbe af med os, men vi skal heller ikke af angst for det nye kaste os ud i overilede forbud og forskrækkede reaktioner ...« Nej, hvis man ikke følger med, sækker man agterud – og den slags begavede bemærkninger.

Bag alle disse gennemgående sympatiske, men meget vage og overfladiske betragtninger får man øje på én afgørende ting, og det er forskningens rolle. Jeg ved godt, at der er masser af forskere, som er betydelig mere ansvarlige, end man får indtryk af ved den præsentation, forskningen får her, men jeg er altså nødt til at gå ud fra de mennesker, som må dække sig bag disse formuleringer.

Der står i begyndelsen af redegørelsen:

»Det første, der skal gøres, er at (gen)ska- be tilliden mellem den lægelige forskning og befolkningen ...«

Hvorfor det? Hvorfor er det det første, der skal gøres? Hvad nu, hvis denne mistillid er berettiget, og på hvilket grundlag skal tilliden genskabes? Man får nærmest en fornemmelse af, at det, forskerne er interesserede i, er at blive fri for hele denne debat, blive fri for os, når vi stiller vores dumme spørgsmål, blive fri for at svare på de svære etiske spørgsmål. Man lægger mærke til, at hensynet til et menneskesyn ligestilles med hensynet til den frie forskning. Er den frie forskning ikke en del af vores menneskesyn, og